

vel ikke være noget til Hinder for, at de forskellige Partier hver for sig nedsatte et lille Udvalg, som Regeringen kunde henvende sig til angaaende Spørgsmaal, med Hensyn til hvilke den ønskede at indhente Partiernes Samtykke, inden den gik til en offentlig Forhandling om disse Sager. Det tror jeg udmærket godt kunde lade sig gøre, og saadanne Udvalg, der var nedsatte af de enkelte Partier, vilde jo udmærket kunne henvende sig til deres Partier, forelægge Sagerne i Partierne og faa Tilslutning eller Ikke-Tilslutning, efter som man nu stillede sig i Partiet, og derefter møde hos Regeringen. Jeg synes, det vilde være bedre for Finansudvalget, om dette var stillet saaledes, at det, som nu en Gang Navnet lyder, var et Udvalg, der ganske særligt beskæftigede sig med Finansloven og Tillægsbevillingsloven, og hvis Tid og Arbejdskraft, som i Forvejen er stærkt beslaglagt af disse Sager, ikke blev optaget af alt for mange andre Spørgsmaal. Finansudvalget har selv haft en Følelse heraf, idet Finansudvalget f. Eks. ved Lejligheder, hvor Spørgsmaal om Lønninger har været henviste til Finansudvalget, har indhentet Lønningsudvalgets Erklæring om disse Sager og derved tilkendegivet den Mening, at en saadan Sag fik den bedste Afgørelse, naar den blev afgjort paa Grundlag af en Betænkning, som var afgivet af Lønningsudvalget. Dette er, som sagt, nogle Spørgsmaal, jeg henstiller til Overvejelse. Det stiller sig saaledes for mig med Hensyn til Udviklingen af Finansudvalgets Magtomraade, at dette, samtidig med at en Del af Bevillingsmyndigheden vandrer ned i de ministerielle Kontorer, dog er blevet noget for stort, og at det maaske ikke var af Vejen, om vi her i Rigsdagen med hinanden drøftede, hvorvidt der var en anden Maade at ordne Sagen paa, som kunde være mere tilfredsstillende for Medlemmerne af Rigsdagen, specielt af Folketinget.

Med Hensyn til selve den almindelige Situation har jeg ikke meget at sige. Det er ikke Meningen, at der skal foretages store Ting eller gennemføres store Reforme i denne Samling. Reforme paa det økonomiske Omraade, paa det sociale Omraade, paa det militære Omraade lader vi ligge til bedre Tider, hvor vi, om jeg saa maa sige, i Fred og Ro kan slaas om de Principper, som maa ligge til Grund for den Slags Reforme, naar de skal gennemføres paa Rigsdagen. Dog vil jeg her gøre en lille Undtagelse med Hensyn til et Spørgsmaal, som netop vedrører det sociale.

Jeg glæder mig ved, at begge de foregaaende Talere har ment, at det var nødvendigt paa Grund af Krigssituationen at gøre noget for saa vidt muligt at lette Tilværelsen for dem her i Landet, der i denne Dyrtid har mindst at staa imod med. Jeg er fuldkommen enig i, at her bør vi gøre noget, her bør Rigsdagen ikke være karrig, her maa der bringes Ofre. Jeg ser saaledes paa det — det er et Billede, om hvis Lighed med Virkeligheden man har Lov at strides, det skal jeg ikke bryde mig meget om —, at i den første Vinter under Krigen havde Smaafolk her i Landet det saaledes, at de maaske kunde tage paa Kredit og gøre nogen Gæld, i den næste Vinter under Dyrtiden kunde de sætte noget af det, de havde, paa Laanekontoret, men nu staar vi foran den tredie Vinter, og nu er det en absolut Nødvendighed, hvis ikke alt for mange Mennesker skal sulte og fryse i denne Vinter, at vi fra Rigsdagens Side strækker os saa vidt som paa nogen Maade muligt. Jeg har da ogsaa Følelsen af, at man fra alle Partiers Side er enig om, at man maa bringe Ofre. Jeg tror nok, at vi skal være i Stand til at opnaa Enighed derom uden alt for store Stridigheder indenfor eller mellem de politiske Partier.

Med Hensyn til den politiske Situation, der er opstaaet derved, at vi har faaet Ministeriet forøget med 3 Ministre uden Portefeuille, skal jeg ikke sige meget. Jeg kan kun med en bekendt dansk Politiker sige: Man oplever dog immervæk noget nyt. Det kan ikke nægtes, at det er noget nyt. Dette, at Ministeriet er blevet forøget med 3 Ministre uden Portefeuille, er ikke sket paa Grund af de parlamentariske Krav, som vi hidtil har regnet som det fornemste, naar vi talte om Dannelse af Ministerier her i Landet, men det er sket af en bestemt Grund, nemlig fordi man ønskede Ro her i Landet. Og naar denne Ministeriums dannelse som Følge af den Overenskomst, der blev truffet mellem Partierne, er blevet foretaget med samtlige Partiers Tilslutning her paa Rigsdagen, ser jeg deri en Garanti for, at alle Partier her paa Rigsdagen ønsker Ro. Jeg skal gøre, hvad jeg kan, for ikke at forstyrre Roen. Jeg skal ikke af de Udtalelser, der blev brugt af det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), lade mig friste til at komme ind paa en Debat med ham angaaende, hvad der foregik under Delegationsforhandlingerne hverken i Begyndelsen eller i Slutningen. Jeg skal kun sige, at jeg mindes, at jeg en Gang har sagt om det ærede Medlem fra Æbeltoft, at en